

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania Z. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanej E. Ś.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 września 2019 r.,
zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt III WSC U (...),

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 19 lutego 2019 r. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez Z. S. od wyroku tego Sądu z dnia 12 lipca 2018 r., oddalającego apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 sierpnia 2017 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji organu rentowego

z dnia 26 lipca 2016 r. ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne ubezpieczonego jako pracownika.

W uzasadnieniu Sąd podniósł, że we wniesionej skardze kasacyjnej pełnomocnik określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 38.382 zł. Sąd Apelacyjny w trybie art. 25 § 1 k.p.c. dokonał sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanego w skardze i w oparciu o informację organu rentowego ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowiąca różnicę między kwotą składek liczonych od podstawy wymiaru wskazanej przez ubezpieczonego w wysokości 1.158,33 zł i składek liczonych od podstawy wymiaru przyjętej przez organ rentowy w wysokości 696,90 zł wynosi 423,09 zł. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna wniesiona przez ubezpieczonego jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik ubezpieczonego, który zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz art. 398² § 1 k.p.c., a także art. 25 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie wymienionych przepisów skutkujące odrzuceniem wniesionej przez niego skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej wobec niewłaściwego ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia w zaniżonej wysokości. W uzasadnieniu wskazał, że skarga kasacyjna w sprawie jest w pełni dopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu sporu. Ponadto można ją kwalifikować jako sprawę dotyczącą objęcia ubezpieczeniem społecznym, niezależnie od tego, że dotyczy wysokości podstawy wymiaru składek.

Organ rentowy w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w

sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Kwestia dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawie dotyczącej wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wielokrotnie była przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, w których konsekwentnie przyjmuje się, że w postępowaniu, w którym przedmiot sporu stanowi wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, sprawa ma charakter majątkowy i nie jest sprawą o objęcie ubezpieczeniem społecznym. W takim postępowaniu wartość przedmiotu zaskarżenia równa jest różnicy pomiędzy składką należną, ustaloną w zaskarżonej decyzji za sporny okres, co należy ustalić w myśl art. 22 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c., a wysokością składki wskazywaną (zapłaconą) przez odwołującego się płatnika (por. np. postanowienie z dnia 12 sierpnia 2014 r., I UZ 7/14, postanowienie z dnia 6 sierpnia 2015 r., II UZ 5/15, postanowienie z dnia 12 kwietnia 2016 r., II UZ 63/15, postanowienie z dnia 19 stycznia 2017 r., I UZ 55/16).

Niniejsze postępowanie sądowe toczyło się w przedmiocie wniesionego przez ubezpieczonego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 26 lipca 2016 r. ustalającej wysokość podstawy wymiaru składek Z. S. jako pracownika u płatnika składek E. Ś. na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe oraz wypadkowe za miesiąc kwiecień 2016 r. w kwocie 696,60 zł. Odwołujący nie zgadzał się z wysokością podstawy wymiaru przyjętą przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji, twierdząc że podstawa ta winna być liczona od kwoty należnego wynagrodzenia w wysokości 6.950 zł. Przedmiotem sporu nie było zatem objęcie ubezpieczeniem społecznym, a podstawa wymiaru składek na te ubezpieczenia, wobec czego Sąd Apelacyjny prawidłowo ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnicę między kwotą składek liczonych od podstawy wymiaru wskazanej przez ubezpieczonego w wysokości 1.158,33 zł, a składek liczonych od podstawy wymiaru przyjętej przez organ rentowy w wysokości 696,90 zł, tj. kwotę 423,09 zł.

Przy tak wyliczonej wartości przedmiotu zaskarżenia skarga kasacyjna ubezpieczonego, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c., jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu.

Zażalenie okazało się zatem nieuzasadnione, w związku z czym Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).

I.n